

Verzamelde gedichten,
(Bijbel)verhalen, operette- en
toneelstukken voor kinderen
Vera Witte

Deel 6

Verzamelde gedichten,
(Bijbel)verhalen, operette- en
toneelstukken voor kinderen
Vera Witte

Deel 6

Schrijver: Vera Witte

ISBN: 9789402186796

© Vera Witte, teksten bezorgd door Herman van Bemmelen

Jaar: januari 2019

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in geautomatiseerde gegevensbestanden, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver van deze uitgave.

Een groot deel van de operette/toneelvoorstellingen kunnen nog bij de uitgever worden besteld en dat verdient de voorkeur.

1. Inleiding

1. Voorwoord

In deel een van de uitgave Verzamelde gedichten, (Bijbel)verhalen, operette- en toneelstukken voor kinderen van Vera Witte is beschreven waardoor en hoe deze 6 delige uitgave tot stand is gekomen.

In deel een is een uitgebreide beschrijving van haar leven en werken opgenomen.

De bezorger van deze uitgave,
Herman A.A. van Bemmelen.

2. Globale inhoud van de 6 delen

De omvang van het aangetroffen werk van Vera Witte was niet in een enkele uitgave te verwerken. Er is voor gekozen om het onder te brengen in 6 delen. Daardoor was het mogelijk om verschillende onderkende onderdelen van werk te plaatsen in een deel.

Dat is als volgt:

In **deel 1** zijn na het voorwoord en een beschrijving van het leven van Vera Witte gedichten opgenomen die bij elkaar horen en zo een verhalend aspect hebben. Daarvan zijn enkele ook als los boekje op de markt gebracht.

In **deel 2** zijn gedichten over dieren en planten opgenomen. Zij zijn verdeeld over negen hoofdstukjes. Naast een over dieren in het Algemeen gaat het over Vogels, Boerderijdieren, Honden en katten, Ratten, muizen, egels, hazen en konijnen, Insecten en andere kleine dieren, Grote wilde dieren, Waterdieren en Bloemen en planten.

Deel 3 kent drie onderwerpen van gedichten. Het gaat eerst over poppen, (tuin)kabouters, heksen reuzen en elfjes, die in drie subhoofdstukken zijn ondergebracht. In het tweede deel zijn gedichten opgenomen over vorsten, rond mensen, de school en telversjes, die in drie subhoofdstukken zijn ondergebracht. In het laatste deel zijn allerlei feesten opgenomen in zeven subhoofdstukken. Het gaat over Sinterklaas en zijn knecht, Kerstmis, Driekoningen, Maria, Pasen Hemelvaart en Pinksteren, de eerste H. Communie en over Moeder- en vaderdag.

In **deel 4** wordt begonnen met het eerste deel van de verhalen.

Deel 5 bevat het vervolg van de verhalen en wordt afgesloten met de verhalen van Jum en Jok, die gezamenlijk werden uitgegeven.

In **deel 6** wordt begonnen met Bijbelse verhalen, welke verdeeld zijn in gepubliceerde en in het archief gevonden teksten en daarna welke werden geschreven bij een dia's en die in vele talen zijn vertaald. Tevens zijn opgenomen de Operette- en toneelstukken; deels werden die samen met haar zus Trees Witte geschreven. In het voorlaatste hoofdstuk wordt de herkomst van de gebruikte producties aangegeven en waar die uitgaven in bibliotheken en op andere plaatsen te vinden zijn. Ook zijn de uitgaven vermeld welke niet voor deze uitgave werden gebruikt. In het laatste hoofdstuk zijn opgenomen de gevonden interviews met haar en ook enkele publicaties waarin de naam van Vera Witte wordt genoemd.

Voor zover de rijm van een gedicht niet werd doorbroken zijn taal- en spellingsfouten van woorden zoveel mogelijk aangepast naar het huidig taalgebruik. Alle gedichten en verhalen hebben een uniek nummer gekregen voor deze uitgave. Zij zijn ondergebracht in hoofd- en sub-hoofdstukken, welke in de delen doorlopen.

3. Inhoudsopgave deel 6

1.	Inleiding	5
	1. Voorwoord	5
	2. Globale inhoud van de 6 delen	6
	3. Inhoudsopgave deel 6	7
3.	Verhalen vervolg	9
	8. Bijbelse verhalen (1)	10
	9. Bijbelse verhalen (2)	45
	42. Oude testament	47
	43. Nieuwe Testament	52
4.	Operette- en toneelstukken	70
	10. Uit: Dat kan ik ook	72
	11. Andere; deels met Trees Witte	133
5.	De herkomst van de producties	268
	12. Waarnaar in de voorgaande hoofdstukken werd verwezen	272
	44. Dagbladen	272
	45. Periodieken	272
	46. Boeken waarnaar in de voorgaande hoofdstukken werd verwezen	274
	47. Gebruikte documentatie	277
	13. Overige uitgaven	279
6.	Interviews en publicaties	281

3. Verhalen vervolg

Onder ‘5 Algemeen’ allereerst 21 verhalen die verschenen in de Beatrijs in de periode oktober 1953 tot en met oktober 1956 onder de algemene titel: ‘Om aan kinderen voor te lezen’. Veel andere auteurs leverden eveneens voor dat blad onder die titel verhalen aan. Daarna volgen 3 verhalen die tussen november 1957 en februari 1958 in dagblad De Tijd verschenen. Lea Smulders was in die jaren dé verhalenschrijfster voor dit dagblad. Vervolgens 107 verhalen die in De Stad Gods verschenen tussen september 1976 en 2002. Daarna zijn nog 50 verhalen opgenomen die in diverse publicaties zijn opgenomen.

De 25 verhalen die werden opgenomen in uitgaven over Jum en Jok volgen onder ‘7 Jum en Jok’.

Onder ‘8 Bijbels Verhalen (1)’ zijn 17 verhalen opgenomen die in de periode 1988/1998 in de Stad Gods werden opgenomen onder de titel: “Bijbelverhalen vertelt voor kinderen’.

Docete heeft 29 uitgaven van Dia’s met Bijbelse verhalen uitgegeven in diverse talen. Een deel van die verhalen zijn door Vera Witte geschreven. Onder ‘9 Bijbelse verhalen (2)’ wordt daar verder toelichting op gegeven.

8. *Bijbelse verhalen (1)*

In dit hoofdstuk zijn de verhalen zoveel mogelijk in volgorde van de verhalen uit het Nieuwe Testament weergegeven. Ter informatie zijn verwijzingen opgenomen naar die Bijbelse passages, welke verwijzingen overigens niet bij de teksten van Vera Witte werden aangetroffen.

De bronnen voor deze verhalen zijn het archief van Vera Witte en de publicaties in de Stad Gods. In de laatste verschenen zij onder de titel ‘Bijbelverhaal verteld voor kinderen’.

1337. *Johannes de Doper*

In het land waar Jezus opgegroeide, waren de Romeinen de baas. En dat lieten ze goed merken ook. Zij maakten uit, wat de mensen wel en niet mochten. Velen moesten voor de Romeinen werken en iedereen moest aan hen belasting betalen. “Wacht maar, als de Verlosser komt, dan jaagt die de Romeinen wel weg” dachten sommigen. Anderen dachten weer dat de Verlosser het “Rijk Gods” zou komen brengen. Dat zou in vrede en geluk betekenen. Heel veel mensen spraken en dachten over dat “Rijk Gods”. Ook Johannes, de zoon van Zacharias en Elisabeth moest er steeds aan denken. Hij las er over in de heilige boeken en hij bad veel. Hij begreep wel, dat het Rijk Gods een rijk van liefde en tevredenheid zou moeten zijn. Dat “Rijk Gods” zou er komen, als Jezus de Verlosser kwam. Jezus zou het volk van Israël verlossen en gelukkig maken. Hoe dat precies zou gebeuren, wist Johannes nog niet. Hij trok de wildernis in, om alles in stilte goed te kunnen overdenken. Hij droeg nu een kleding van kameelhaar en een leren gordel om zijn middel. Hij leefde van sprinkhanen en wilde honing. Meer had hij niet nodig. Verschillende jaren bleef Johannes in de wildernis. Hier kon hij bidden en met zijn hele hart naar God luisteren. Op een gegeven ogenblik wist hij dat nu de tijd daar was. Dat “Het Rijk Gods” ging komen. Weldra zou Jezus door het land trekken om de mensen gelukkig te maken. Maar daarvoor moesten de mensen wel openstaan. Ze moesten oprecht verlangen naar de Verlosser en spijt hebben van al het kwaad, dat ze deden. Dat ging Johannes hen zeggen. “Het Rijk Gods komt!” riep hij: “bekeert U!” Maar in de woestijn woonde haast niemand. Johannes trok daarom verder, totdat hij meer in de bewoonde wereld kwam. “Ik ben maar een stem” zei hij. “Een stem, die roept in de wildernis!” Ja, dat wilde hij zijn: een stem, waarnaar je moest luisteren, of je zin had of niet.

“Het Rijk Gods komt” riep hij. “Mensen, maak je er klaar voor. Bekeer je! Word goede mensen!”

Velen bleven staan om te luisteren naar wat Johannes te zeggen had. Van alle kanten kwamen er mensen bij. “Bekeer je” riep Johannes weer. “Het zal nu niet lang meer duren. De Zaligmaker komt!”

Dat was nog eens goed nieuws! De meeste mensen waren heel blij. Maar er waren ook velen, die bang waren. Die hadden slecht geleefd en erge dingen gedaan. “Ons hart is zwart van de zonde” zuchtten ze. “Misschien zal de Zaligmaker wel erg boos op ons zijn.”

“Als je echt spijt hebt, zal hij je vast vergeven” zei Johannes. Maar dan moet je echt proberen een beter mens te worden.” Om hen duidelijk te maken, hoe goed God was, nam hij hen mee naar de rivier de Jordaan, om hen te dopen. Hij liep met hen het water in en dompelde hen even onder. Zoals het water het vuil van hun lichaam weg spoelde, zo zou God ook de zonde van hun hart weg kunnen nemen. O, dat begrepen de mensen. Ze verlangden naar de Verlosser en wilden graag gedoopt worden. Ze lieten goed merken, dat ze spijt hadden.

Maar als er mensen kwamen, die niet echt spijt hadden over hun zonden, dan doopte Johannes hen niet. Dan werd hij boos. “Ga weg!” riep hij dan. “Jullie menen er niets van! Je doet wel, of je hart rein is. Maar het is zwart van de zonde!”

Toen hielden de mensen nog meer van Johannes, omdat hij het zo goed durfde te zeggen. Ze fluisterden onder elkaar: “Misschien is hij zèlf de Zaligmaker wel!”

Maar Johannes, die er iets van gehoord had, zei toen tegen iedereen: “Ik doop u met water, maar er komt iemand die u zal dopen met heilige Geest en vuur. Hij is veel machtiger dan ik. Ik ben zelfs niet goed genoeg om zijn sandalen los te maken. Hij is de Zaligmaker. Ik ben zijn knecht.”

Niet lang daarna kwam er een heerlijke dag voor Johannes. Hij zag Jezus! Jezus kwam naar hem toe, naar het grote water van de Jordaan. O, wat voelde Johannes zich blij worden! Hij wist het: “Dit is de Zaligmaker.”

Maar wat Jezus toen zei, begreep Johannes niet. Jezus zei, dat Hij óók gedoopt wilde worden, net als al die andere mensen. Hoe kon dat nou? Jezus had toch immers nooit kwaad gedaan.

“Ik moet door Ú gedoopt worden” zei Johannes. “En U komt tot mij?”

Nee, dat kon Johannes niet doen. Maar Jezus zei, dat het moest. “Laat het nu zo gebeuren” zei hij. “Doopt mij nu maar, Johannes. Zo is het beter.”

Toen heeft Johannes Jezus gedoopt in het water van de Jordaan. Terwijl dat gebeurde ging de hemel open: de Heilige Geest kwam zichtbaar als een duif op Jezus neer en uit de hemel klonk toen een stem: “Jij bent mijn enige Zoon, die ik liefheb”. Nu wist Johannes heel zeker, dat Jezus de Verlosser was, die geboren was om de mensen gelukkig te maken.

Archief Vera Witte

(*Mat. 3: 1, Mc 1: 9, Luc 3: 1*)

1338. Jezus op de bruiloft

Er was feest in Kana, een bruiloftsfeest. De bruid en de bruidegom waren blij met elkaar en met alle mensen, die gekomen waren om hun feest mee te vieren. Daar waren Maria en Jezus met enkele leerlingen ook bij. Het was een fijn feest en iedereen was vrolijk. Er werd mooi gezongen en muziek gemaakt. Handige knechten dienden lekkere hapjes rond en heerlijk rode wijn. De stemming was dan ook opperbest.

Maar op het eind leek het een beetje, alsof de wijn op raakte. Maria zag het gebeuren. Ook de bruidegom had het gezien. Die vond het erg vervelend. Het maakte hem verlegen en een beetje verdrietig. Maar geen van de anderen merkte het nog. “Wat jammer!” dacht Maria. Ze had medelijden met het bruidspaar. Weet je wat, ze zou haar zoon Jezus eens om hulp vragen. Die zou er vast wel iets op weten te vinden. Ongemerkt ging ze naar haar Zoon toe en zei zachtjes: “Ze hebben geen wijn meer!” Jezus keek zijn moeder vriendelijk aan. “Nu nog niet” zei hij. Dat betekende dat Maria dus nog even geduld moest hebben. Maar Jezus wilde wel helpen. En hij zou het ook doen. Daarom ging ze naar de knechten en wees hen op haar Zoon. Ze zei: “Wat hij straks tegen jullie zal zeggen, moet je dadelijk doen hoor”. En ja, na een poosje zag Maria, dat Jezus naar de knechten toe ging. Hij wees naar een paar grote, stenen kruiken, die daar in de buurt stonden. Dat waren waterkruiken. Die zouden met water gevuld moeten worden voor de afwas en het schoonmaken. Voor zo’n feest had je heel wat nodig, in iedere kruik ging dan ook wel zo’n veertig liter. Jezus zei tegen de knechten:

“Doe die kruiken vol water.” De knechten deden het, want ze dachten aan wat Maria hun gezegd had. Ze maakten de kruiken vol tot aan de rand.

“Schep er nu eens wat uit” zei Jezus. Toen wees hij naar een vriend van de bruidegom, die het feest regelde. Die werd hofmeester genoemd.

“Breng dit nu aan de hofmeester” zei Jezus. Dat deden de knechten. De hofmeester proefde ervan. “Maar dat is heerlijk!” zei hij verrast. “Wat een goede wijn!” hij ging er gauw mee naar de bruidegom.

“Dat is óók wat!” zei hij. “Iedereen geeft altijd eerst de goede wijn, en later als de gasten al wat gedronken hebben, een mindere soort. Maar u heeft de allerbeste soort voor het laatst bewaard!”

De hofmeester wist niet waar die lekkere wijn vandaan kwam en de bruidegom ook niet. Maar de knechten wisten het wel! Die vertelden het gauw aan de gasten. Water

hadden ze in de kruiken gedaan, omdat Jezus het vroeg. Toen hadden ze er een beetje uit moeten scheppen en dat aan de hofmeester moeten brengen. En toen ... toen was het wijn!

Een wonder was het! Jezus had water in wijn veranderd! Alle mensen proefden nu van de heerlijke wijn. En iedereen was opgetogen. Wat een feest! Wat een feest! Ze keken blij naar Jezus. Wat had hij een geweldig wonder gedaan! Hoe kon hij dat toch? Zou hij dan een bijzondere man zijn? Ze begrepen het niet.

Maar de leerlingen begrepen het wel. Ze wisten nu zeker, dat Jezus de Zaligmaker was. Ze geloofden in hem.

Archief Vera Witte
(Joh 2: 1)

1339. Jezus en zijn leerlingen

Rustig liep Jezus langs het stille water van het meer. Hij had pas nog gebeden tot zijn hemelse Vader. Nu liep hij te denken aan het grote werk, dat Hij zou beginnen. Hij wilde alle mensen blij maken. Hij zou ze gaan vertellen van zijn Vader in de hemel.

Een eindje verder op waren er een paar jonge mannen aan het vissen. Dat waren Simon en Andreas. Ze leken wel wat op elkaar. Nu, dat was geen wonder, want ze waren broers. Met een handige zwaai gooiden ze hun netten uit. Wie weet, misschien zouden er deze keer wel extra veel vissen in komen. Het weer leek er goed genoeg voor. Als ze die vissen dan gingen verkopen, konden ze er weer een mooi poosje van leven. Ze gingen helemaal op in hun werk, want het waren echte vissers die twee.

Maar opeens hoorden ze roepen. Ze keken blij op, want die stem kenden ze wel. Het was Jezus.

“Simon en Andreas” zei Jezus. “Kom met mij mee. Jullie zijn vissers. Maar ik ga jullie een nog mooier werk leren. Ik zal jullie leren, de mensen blij en gelukkig te maken. Kom maar mee, dan worden jullie mijn vrienden. Jullie mogen altijd bij mij blijven.” Dat vonden Simon en Andreas mooi. Ze lieten hun netten in de steek en gingen meteen met Jezus mee. Met z’n drieën liepen ze nu langs de oever van het meer, tot ze een paar bekenden zagen. Dat waren de broers Jakobus en Johannes, ook vissers. Ze waren druk bezig met hun vader en een paar knechten. Ze werkten er o, zo prettig samen. Maar toen Jezus hen riep, kwamen ze dadelijk.

“Als je wilt, mogen jullie ook mijn leerlingen worden” zei Jezus. Nu, dat wilden Jakobus en Johannes graag. Hun vader kon alleen wel verder gaan vissen met zijn knechten. Zij gingen met Jezus mee, voorgoed. Het was net, of ze hier altijd al op gewacht hadden. Het was heerlijk om bij die goede Meester te zijn. Rustig pratend kwamen ze langs een groentestalletje, waar het heerlijk rook naar dadels en vijgen. Even verder op zagen ze de tollenaar Matheus zitten. Die was druk bezig met het tellen en opschrijven van het geld dat hij ontving. Want de mensen moesten bij hem hun belastingen betalen. Maar toen Jezus hem riep, om met Hem mee te gaan, stond hij dadelijk op. Hij hoefde er geen minuut over na te denken. Dit was immers het beste, wat er maar met hem kon gebeuren. Hij droeg zijn werk zijn werk over aan een ander en ging blij met Jezus mee.

Maar nog meer mannen had Jezus nodig, die zijn bijzondere vrienden mochten zijn. Hij ging door, tot hij er twaalf bij elkaar had. Die twaalf mannen werden de leer-

lingen of apostelen van Jezus. Hij had hen zelf uitgekozen. Dus, je begrijpt wel, dat ze daar heel gelukkig mee waren. Met Jezus trokken ze het hele land door. Ze waren altijd heel dicht bij Hem en praatten onderweg veel met elkaar. Ze zagen hoe Jezus bad en werkte. Ze hoorden hoe Jezus vertelde over zijn Vader in de hemel. Hij leerde de mensen hoe ze gelukkig konden worden. Hij had er alles voor over, om iedereen blij te maken. De twaalf vrienden leerden veel van Hem.

Ja, het was goed om bij Jezus te zijn. Er waren ook anderen, die dat fijn zouden vinden. Zo kwam er op een keer een jongeman bij Jezus, die graag een goede vriend van Hem wou worden. Hij vroeg:

“Goede Meester, wat moet ik doen om in de hemel te komen?”

“Daarvoor moet je de geboden van God onderhouden” zei Jezus. “Wees trouw, bega geen moord, steel niet, wees eerlijk en eer je vader en je moeder.”

“Aan al die geboden heb ik mij van jongs af gehouden” zei de jonge man.

“Dan is er nog één goed ding wat je kunt doen” zei Jezus. “Verkoop alles wat je hebt en geef het geld aan de armen. Dan zal God het je lonen.” Toen werd de jongeman bedroefd, want hij was rijk. Hij dacht aan zijn vele geld. Zou hij dat allemaal moeten weggeven en dan Jezus volgen, zo maar? Nee, dat kon hij niet. De jongeman was bedroefd, maar Jezus was het ook. Hij dacht aan het mooie leven van Hem, dat de jongeman hebben kon. Door alles voor anderen over te hebben, zou hij zelf zo gelukkig kunnen worden. Maar de jongeman wilde dat niet. En dat was heel jammer voor hem. Intussen hadden al heel veel mensen van Jezus gehoord.

“Dat is een goed mens” zeiden ze. “Hij komt van God. Hij leert ons mooie dingen.” De mensen die Hem nog niet gezien hadden, wilden ook naar Hem toe. Ze dromden dicht om Jezus heen, die begon te spreken.

“Laten we opnieuw beginnen” zei Jezus. “We moeten niet alles voor ons zelf houden. Als iemand iets nodig heeft, geef het hem dan. Geef altijd wat je missen kunt. Niet met een zuur gezicht natuurlijk, maar gewoon: Eerlijk samen delen. Tegen je vrienden ben je vanzelf aardig. Maar als iemand lelijk tegen je doet, dan moet je niet lelijk terug doen. Probeer vriendelijk te blijven. Laat dan merken, dat je niet boos bent. Laat zien, dat je toch wel zijn vriend wilt zijn. Je moet niet zo gauw kwaad worden. Roep niet dadelijk tegen een ander van: ‘Gek! Sufferd! Jij doet gemeen!’ Ben je zelf dan zo goed?” Even was het nu stil en alle mensen dachten:

“Ja, Jezus heeft gelijk.” O, wat leerden de leerlingen veel van Jezus! Maar op het laatst kwam er een tijd, dat de leerlingen er zelf op uit moesten gaan. Jezus stuurde zijn leerlingen de wijde wereld in. Nu moesten zij aan alle mensen laten zien, wat ze

van Jezus geleerd hadden. Nu moeten zij de mensen leren, zoals Jezus hen heeft voorgedaan.

“Ga nu maar”, zei Jezus. “Ik laat jullie niet alleen. Bid altijd dit gebed, dat ik jullie nu zal leren:

Onze Vader die in de hemel zijt,
uw naam worde geheiligd
uw rijk kome,
uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel.
Geef ons heden ons dagelijks brood,
en vergeef ons onze schuld,
zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven,
en leid ons niet in bekoring,
maar verlos os van het kwade.
Amen.”

Archief Vera Witte
Stad Gods, 01-03-89, jaargang 55, nr. 7, blz. 108.
(*Mat 4: 12, Mc 1: 16, Luc 6: 12*)

1340. *Het dochtertje van Jaïrus*

Jezus was met de boot het meer overgestoken. De mensen die het gezien hadden. Gingen direct naar Hem toe. Ze verdrongen zich rond de Heer, want het was zo fijn om dicht bij Hem te zijn en te horen wat hij allemaal te vertellen had. Terwijl ze daar met elkaar stonden te luisteren, zagen ze opeens een man aankomen. Dat was Jaïrus, het hoofd van de joodse kerk, de synagoge. Jaïrus was een voorname man, die gewoonlijk kalm en rustig over straat ging. Maat nu zagen ze hem hollen. Zou er iets ergs gebeurd zijn? Ja, dat konden ze wel aan zijn angstige gezicht zien. Hij viel voor Jezus op zijn knieën neer en smeekte:

“Heer, kom toch gauw. Mijn dochtertje is zo ernstig ziek, ze kan ieder ogenblik sterven. O, kom toch alstublieft gauw mee en leg haar de handen op. Dan zal ze genezen en weer kunnen leven.” Jezus had medelijden en ging dadelijk met Jaïrus mee. Zij werden onmiddellijk omringd door een dichte menigte, die met hen op liep. Daar was ook een zieke vrouw bij, die dacht:

“Als ik mijn kleed maar even aan kan raken, dan zal ik gezond zijn. Jezus is zo machtig en goed.” Zij streek ongemerkt met haar vinger langs zijn kleed. En meteen voelde ze, dat ze beter was. Jezus had dat wel gemerkt. Hij keek de vrouw vriendelijk aan en zei:

“Mijn dochter, ga in vrede. Je geloof heeft je gezond gemaakt. Je bent genezen van je kwaal.”

Nauwelijks was hij uitgesproken, of daar kwam iemand uit het huis van de overste met de boodschap:

“Uw dochter is gestorven. Maak het de Meester maar niet langer lastig.” Ach, die arme Jaïrus! Waren er maar niet zo veel mensen bij Jezus geweest. En dan die zieke vrouw ook nog. Dat had allemaal tijd gekost. Nu was het te laat. Nu was zijn kind dood. Maar Jezus troostte hem.

“Niet bang zijn, Jaïrus” zei hij. “Blijf geloven.” Zou het dan toch nog mogelijk zijn? “Dat meisje is dood” dachten de meeste mensen. Ze gingen gewoon naar huis. Maar Jezus ging met Jaïrus mee. Ook Petrus, Jacobus en Johannes, (de broer van Jacobus) mochten mee, verder wilde Jezus er niemand bij hebben.

Bij Jaïrus in huis zat al een grote groep vrouwen hard te schreien en te klagen. Er werden treurige liedjes gezongen en eentonige wijsjes op de fluit gespeeld. Dat hoorde bij de gewoonten van dat land. Als iemand dood was, gebeurde dat altijd zo. Het klonk allemaal indroevig. Maar Jezus ging het huis in en zei:

“Waarom schreien jullie toch zo. Het kind is niet gestorven, maar het slaapt.”

Daarop begonnen de weeklagers te lachen.

“Slaapt! Stel je voor! De eigen moeder van het kind was er toch ook bij. Zou die niet weten, of haar kind gestorven was ...? Ach, ach, ach ...” Het schreien ging weer door.

Toen stuurde Jezus ze allemaal naar buiten. Hij ging met zijn vrienden en de vader en moeder van het kind het vertrek binnen waar het kind lag. Daar nam Hij het meisje bij de hand en zei:

“Talita koem”, dat betekent: “Meisje, ik zeg je, sta op!” en dadelijk stond het kind op en liep rond. Twaalf jaar was ze, een lief meisje van twaalf jaar.

Ze stonden allemaal stom van verbazing. Jaïrus kon het eerst haast niet begrijpen. De moeder ook niet. Leeft ze? Ja, ze leeft!

“Geef haar eerst maar wat te eten” zei Jezus.

Jaïrus en zijn vrouw, zijn familie en zijn burens konden er maar niet over uitgepraat komen. Wat een groot wonder was dat! Hun hele leven lang bleven ze Jezus dankbaar.

Archief Vera Witte

(Mat 9: 18, Mc 5: 21, Luc 8: 40)

1341. Vijf broden en twee vissen

De leerlingen van Jezus waren er een tijdje alleen op uit geweest. Twee aan twee waren ze verschillende dorpen afgegaan om overal te preken. Net als Jezus, leerden ze de mensen hoe ze gelukkig konden worden en hoe ze moesten leven.

In de buurt van Kafarnaüm kwamen ze nu weer bij elkaar. Ze verheugden zich er op, om alles wat ze gedaan en meegemaakt hadden, aan Jezus te vertellen.

“Kom mee” zei Jezus tegen hen, “dan gaan we naar een stille plaats om wat te rusten.” Alleen met Jezus te zijn, dat leek de leerlingen fijn toe. Dan zou hij goed naar hen kunnen luisteren. Ze sprongen vlug in een boot en voeren naar de overkant van het meer. Maar de mensen hadden gezien, dat Jezus daar heen ging. En toen kwamen ze toch bij hem. Ze waren gewoon het meer omgelopen. De oever stond al gauw zwart van de mensen. En er kwamen steeds meer bij. Wel vijfduizend mensen stonden er nu.

“Misschien kunnen we ze wel naar huis sturen” bedacht een van de leerlingen. Maar nee, daar was geen denken aan natuurlijk. Daar was Jezus veel te goed voor. Hij ging weer aan het werk. Hij praatte met de mensen, om hen blij te maken. Hij genas de zieken die ze bij zich hadden en Hij preekte maar door. Maar langzamerhand gingen de leerlingen zich zogen maken. Het begon al haast avond te worden.

“Hoe moet dat nu?” zeiden ze tegen elkaar. “De mensen moeten nog zo’n eind lopen, en ze hebben niet eens gegeten...” Toen zei een van de leerlingen tegen Jezus:

“Meester, er groeit hier niets. Laat de mensen toch gaan. Dan kunnen ze misschien nog wat brood kopen in de dorpen hier in de buurt. Het is al laat.”

“Dat hoeft niet” zei Jezus. “Geef hun zelf maar te eten.” De leerlingen keken hun goede Meester verwonderd aan. Moesten zij al die mensen te eten geven? Dat konden zij immers niet! Het waren er veel te veel. Maar Jezus zei:

“Ga maar eens kijken, hoeveel broden er zijn.” Een van de leerlingen ging kijken en kwam terug met de boodschap:

“Hier is een jongen, die een mandje bij zich heeft, met vijf broden en twee vissen er in.”

“Breng mij die hier” zei Jezus. Dat dezen ze. Toen moesten alle mensen in het gras gaan zitten. Ook dat gebeurde. Toen nam Jezus die vijf broden en die twee vissen en legde ze voor zich neer. Hij sloeg de ogen op naar de hemel, dankte en zegende de broden. Toen brak hij ze en gaf ze aan zijn leerlingen om onder de mensen rond te delen. Hij verdeelde de vissen ook en liet die ook uitdelen.

Iedereen mocht er van eten, zoveel als hij wilde.

Wat een wonder was dat! Het brood werd aldoor meer in de handen van Jezus en aldoor meer vissen kwamen er. De apostelen renden heen en weer met korven en manden. Ze gingen de rijen langs en deelden maar raak uit. Ze vergaten hun eigen honger en vermoeidheid. Wat waren ze trots op hun goede Meester! Toen alle mensen genoeg gegeten hadden, zei Jezus:

“Ga nu de brokken ophalen, die er zijn overgebleven.” Dat deden de apostelen en toen waren er nog twaalf korven vol over. Nu was er nog meer dan eerst! En wel vijfduizend mensen hadden er van gegeten. Het was haast niet te geloven. Wat was Jezus machtig!

“Die Jezus moeten we tot koning kronen” riepen de mensen. Maar dat wilde Jezus niet. Hij trok zich terug en liet iedereen weggaan. Ook de apostelen. Tegen de apostelen zei hij:

“Ga in het schip en vaar naar de andere kant van het meer. Ik kom later wel.” Dat deden de apostelen toen, al vonden ze het wel jammer. Maar wat de Heer zei, moest gebeuren. Altijd wilden ze gehoorzaam zijn.

Jezus trok zich intussen in het gebergte terug om er te bidden. Daar knielde hij neer en begon te praten met zijn hemelse Vader.

Archief Vera Witte

Stad Gods, 01-02-89, jaargang 55, nr. 6, blz. 92.

(Mat 14: 13, Mc 6: 30, Lc 9: 10, Joh 6: 16)

1342. Jezus wandelt over het water.

De apostelen voeren in hun bootje over het woelige water van het meer. Ze hadden liever bij Jezus willen blijven. Maar Jezus had hen weggestuurd.

“Varen jullie vast naar de andere kant” had hij gezegd. “Ik kom later wel.” Het was al haast avond toen ze weggingen en nu was het al nacht geworden. Een diep donkere nacht, met stormachtig weer. Ze schoten maar weinig op, want ze moesten tegen de wind in varen. Daar werden ze doodmoe van. Om beurten roeiden ze een eind twee aan twee. Ze moesten al hun kracht bij zetten om de boot vooruit te krijgen. Dat ging zwaar. Ze voelden het in hun rug en armen. Maar veel gaf het niet. Al een paar uur waren ze zo bezig en nog waren ze maar een paar kilometer opgeschoten. Het was een gezwog tegen de wind en de golven. Ze besloten nu weer eens allemaal samen te gaan roeien, regelmatig met gelijke slag. Maar nog steeds kwamen ze haast niet vooruit. De hoge golven beukten zwaar tegen het bootje. Dat kraakte er van. Het danste en slingerde op de hoge golven. Misschien zou het wel stukgeslagen worden. Dan zouden ze allemaal verdrinken. Ze werden er bang van. Waar zou Jezus nu zijn? Zou hij nu aan hen denken?

O, ja, Jezus dacht aan hen. Hij zag vanuit de verte het scheepje dobberen op de golven. Hij zag, hoe hard zijn leerlingen roeiden om het bootje vooruit te krijgen. Hij begreep wel, dat ze bang waren en naar hem verlangden. Daarom ging hij naar hen toe. Niet in een bootje, maar gewoon over het water. De leerlingen roeiden en roeiden maar door. Ze waren nog steeds doodsbang om te verdrinken. Toen ineens zagen ze iets wits, dat over het water ging. Ze schrokken er van.

“Een spook!” riepen er een paar. Natuurlijk wisten ze wel, dat spoken niet bestaan. Maar wat voor wits ging daar dan over het water?

“Wees niet bang. Ik ben het!” O, dat was de stem van Jezus! Die lieve Heer kwam weer bij hen. Hij had hen niet vergeten.

“Heer, als U het bent, laat mij dan over de golven naar U toe lopen” riep Petrus.

“Goed” zei Jezus. “Kom maar.” Toen klom Petrus uit de boot en begon over het water te lopen. De apostelen moesten elkaar even vast pakken. Wat fijn toch, dat Jezus er was! En wat geweldig, dat Petrus daar zo maar over het water liep. Maar een beetje angstig waren ze toch ook wel. Stel je voor, dat hij eens zonk. Petrus kreeg het opeens ook benauwd. De wind waaide zo hard. En het water was zo donker en wild! Toen Petrus dat zag, werd hij bang. Even was hij Jezus vergeten, en toen zakte hij opeens in de diepte.

“Heer, red mij!” riep Petrus. Jezus gaf hem zijn hand.

“Jij met je klein geloof! Waarom twijfelde je ook?” Ja, Petrus had getwijfeld, eventjes maar. Hij was bang geweest, dat hij verdrinken zou. En toen zonk hij. Maar samen, hand in hand liep hij nu met Jezus naar het schip. Ze klommen we beiden in. O, wat was die vervelende overtocht nu fijn! De wind was gaan liggen, toen Jezus aan boord kwam. Nu waren ze dan eindelijk samen met hun goede Meester. Maar dat zou niet lang duren...

De mensen, die van de broden gegeten hadden, zochten Jezus. Ze hadden gezien, dat er aan hun kant van het meer maar één bootje gelegen had. Daar waren de leerlingen alleen mee vertrokken, zonder Jezus. Ze wisten natuurlijk niet, dat Jezus in de nacht over het water naar zijn leerlingen toegekomen was. Ze zochten nog een poos door en besloten toen in de boten te gaan, die net weer waren aangekomen. Daar mee voeren zij in de richting van Kafarnaüm. Toen vonden zij Jezus aan de overkant van het meer en zeiden:

“Rabbi, wanneer bent U hier gekomen.” Jezus sprak toen:

“Jullie zoeken me, omdat je van het brood gegeten hebt. Maar mijn Vader zal jullie later het Ware Brood geven, dat uit de hemel komt... Ik ben het levende brood, dat uit de hemel is neergedaald. Als iemand van dit brood eet, zal hij leven in eeuwigheid.”

Dat waren vreemde woorden. Niemand begreep nog wat Jezus bedoelde. De apostelen ook niet. Maar later zouden ze het goed begrijpen. Nu waren ze blij, dat ze weer dicht bij hun goede Meester mochten zijn.

Archief Vera Witte

Stad Gods, 01-12-88, jaargang 55, nr. 4, blz. 60.

(Mat 14: 26, Mc 6: 45, Joh 6: 16)

1343. De barmhartige Samaritaan

Er was eens een man die op weg ging van Jeruzalem naar Jericho. Hij was maar alleen en dat was niet zo best. Die weg was eenzaam en gevaarlijk. Langs de rotsachtige weg groeiden hier en daar struiken, die er rustig en stil uitzagen. Maar dat was maar bedrog. In een van die hoge groepen struiken, zat een stelletje rovers. Ze hadden het op de arme reiziger gemunt. Toen hij dichterbij gekomen was, sprongen ze met een schreeuw te voorschijn. Voor de man kans had om nog te ontvluchten, hadden ze hem al beetgepakt en de kleren van het lijf gescheurd. Alles wat hij aan waarde bij zicht had, pikten ze in. Toen schopten en sloegen ze hem net zo lang, tot hij machteloos op de grond viel. Daar lag hij nu, eenzaam en verlaten, half dood langs de weg. Lopen kon hij niet meer. Om te kruipen ontbrak hem zelfs de kracht.

Na een tijdje hoorde hij in de verte voetstappen naderen. Langzamerhand kwamen die stappen dichterbij. Kreunend probeerde hij zich een eindje op te richten. Ja, hij zag iets wits naderen. Dat was het witte kleed van een priester. Die had zeker in de tempel gebeden. Die zou vast wel iets voor hem willen doen.

“Help! Help! Help mij alstublieft” smeekte hij met zwakke stem. Maar de priester had haast. Hij deed net of hij geen erg had in de vreselijke toestand van de arme man. Zonder zich iets van de gewonde aan te trekken, liep hij gewoon in een boog om hem heen. O, wat was dat vreselijk! Nog nooit had hij zich zó verslagen gevoeld. Moedeloos lag hij een poos te kreunen, tot hij opeens wéér iemand aan hoorde komen. Met grote moeite richtte hij zich een eindje op. O, daar zag hij een leviet, een hulp van de priester. Die was natuurlijk in de tempel geweest. Die zou vast wel medelijden met hem hebben.

“Help! Help!” riep hij weer. “Help, help help!” Maar de leviet deed alsof hij niets hoorde en liep haastig door. Ach, nu was hij weer alleen. Hij verging van de pijn. Had er dan geen mens medelijden met hem? Als hij niet gauw hulp kreeg, zou hij zeker sterven.

Een hele poos lag hij daar zo, half versuft van de pijn. Tot hij opeens het zachte hoefgeklop van een ezel hoorde naderen. Zou dat een vriend kunnen zijn? Nee, de berijder van de ezel was een Samaritaan. Een man uit het vijandige land Samaria. De mensen die in dat land woonden waren geen vrienden van de Joden. Deze Samaritaan moest natuurlijk ook niets van hem hebben. Die had niets met hem te

maken, zou hij wel denken. Hij zou vast gewoon doorrijden. Daar twijfelde de arme, gewonde man niet aan. Hij sloot zijn ogen en rilde weer van de pijn. Maar wat was dat? Hij hoorde opeens een vriendelijke stem aan zijn oor:

“Arme man, wat hebben ze jou toegetakeld! Wacht maar, dan zal ik eens zien, wat ik er aan kan doen.” De Samaritaan knielde bij hem neer en wast het bloed weg. Toen verbond hij hem zo goed mogelijk. Daarna tilde hij hem voorzichtig op en zette hem op zijn ezel. Zelf ging hij er naast lopen, om de zieke te steunen. Hij dacht aan geen vijandschap. Dat kwam niet eens in hem op. Nee, hij had medelijden met de gewonde man. Hij was een barmhartige Samaritaan.

Langzaam gingen ze nu verder, tot ze bij een herberg kwamen. Daar droeg de Samaritaan de zieke naar binnen. Hij legde hem op een bed en zorgde goed voor hem.

Toen hij de volgende morgen weer verder moest, riep hij de waard. Hij gaf hem wat geld en zei:

“Wilt u goed voor deze zieke zorgen? Laat hem vooral niet eerder weggaan voor hij genezen is. Mocht u soms nog meer geld nodig hebben, dan geeft ik u dat, als ik weer terug kom.”

Dit was een verhaal dat Jezus vertelde. Toen het uit was, vroeg hij:

“Wie van de drie zou de naaste zijn van de man, die in handen van de rovers gevallen is?” Daar hoefde niemand over na te denken.

“De barmhartige Samaritaan, natuurlijk!” Ja, die had gedaan wat God wilde. Die was zo goed geweest voor een medemens.

“Goed” zei Jezus. “dan moeten jullie net zo doen.”

Archief Vera Witte
(*Luc 10: 25*)

1344. *Van een man die bleef vragen*

Jezus vertelt:

Er was eens een man, die 's avonds bezoek kreeg van een vriend. Die vriend had een verre reis gemaakt en was erg moe. Bovendien was hij vreselijk hongerig. Hij had de hele middag nog geen hap gegeten. Daar moest allereerst iets aan gedaan worden. "Ik zal gauw even zien, of ik iets voor je te eten kan vinden" zei de man. Maar wat vervelend nou, er was geen kruimel brood meer in huis. Alles was op! Bij de bakker hoefde hij nu niet meer aan te komen, want het was al heel laat. De winkels waren natuurlijk allemaal dicht en de meeste mensen zouden wel naar bed zijn.

"Wacht," dacht de man, "ik ga naar mijn vriend, die hier vlak om de hoek woont. Die is altijd zo aardig. Hij leent me vast wel wat." Hij stelde de gast op zijn gemak en haastte zich toen de deur uit. Oei, wat was het donker buiten. Het was al midden in de nacht! Bescheiden klopte hij op de deur van zijn vriend. Misschien was die nog wakker. Klop klop. Geen gehoor. Klop klop! Nu durfde hij wel iets harder te kloppen.

"Ja, ja, wie daar?" riep toen een stem van binnen.

"Ik ben het!" riep de man. "Een vriend van me is vanavond laat bij mij aangekomen en ik heb niets meer in huis om hem te eten te geven."

"Weet je wel, hoe laat het is?" Klonk de stem van binnen. "De deur is al lang op slot en wij zijn allemaal naar bed. Mijn vrouw en kinderen ook al. Ik kan er nu moeilijk uit komen, hoor."

"Och, toe, voor deze ene keer. Doe het nou even" smeekte de man buiten. "Mijn vriend heeft zo'n verre reis gemaakt en hij heeft nog niets gegeten. Ik kan hem toch niet zonder eten naar bed laten gaan. Toe, geef me nou een brood!" Hij wachtte even en klopte toen weer. Heel rustig en vriendelijk bleef hij maar vragen:

"Toe nou, jij bent altijd zo'n goede helper in de nood. Je zou er mij zo'n groot plezier mee doen." Ha, daar hoorde hij al gestommel. De vriend stond zeker op. Ja, daar stak hij zijn hoofd al naar buiten.

"Ssst," riep hij. "Hou toch op met dat lawaai! Mijn vrouw en kinderen worden er dadelijk nog wakker van. Wacht nou maar even ...". Even later werd de deur geopend en daar stak de vriend hem zowaar twee grote broden toe.

"Hier, voor jou" zei hij. "Omdat je mijn vriend bent en omdat je zo aandringt."

"O, dank je wel. Wat fijn, dat ik ze heb! Dank je wel, hoor!" Overgelukkig haastte de man zich nu met zijn broden naar huis terug.

“Kijk”, zei Jezus, “Zo moeten jullie nu ook doen. Deze man heeft gekregen wat hij nodig had, omdat hij steeds maar bleef aandringen. Vraag en je zult het krijgen, zoek en je zult vinden. Klop, en er zal worden open gedaan. Als je dus vraagt, krijg je het van God. Maar dan moet je blijven vragen en volhouden. Zo moet je dus bidden. Nooit de moed opgeven, maar altijd blijven vragen.”

Archief Vera Witte
Stad Gods, 01-10-88, jaargang 55, nr. 2, blz. 30.
(*Luc 11: 5*)

1345. De verloren zoon

Er was eens een rijke boer die twee zoons had, waar hij erg veel van hield. Het waren flinke jongens, sterk en gezond. De oudste werkte altijd hard op het land. De jongste eerst ook, maar langzamerhand had hij daar geen zin meer in. Hij zat vaak voor zich uit te dromen.

“Ik wil eens wat anders” dacht hij dan. “Ik wil de wijde wereld in. Heel ver weg. Daar is het vast veel mooier dan hier.” Op een dag ging hij naar zijn vader om er met hem over te praten.

“Vader”, zei hij, “als u dood gaat, krijgen mijn broer en ik de helft van het geld, dat u heeft. Zou ik dat geld nu al vast mogen hebben? Ik wil zo graag op reis, de wijde wereld in.”

“Ach, jongen, hoe kom je daar nu bij?” zuchtte de vader verdrietig. “Je hebt het hier toch goed. Wat moet jij nu op je eentje beginnen, heel ver weg? Je kent het boerenvak nog niet eens goed.”

“O, ik red me wel hoor,” zei de jongen koppig. Hij wilde beslist weg. Er was geen praten tegen. NU, dan moest hij het zelf maar weten.

“Alsjeblieft, jongen,” zei de vader bedroefd. En hij gaf hem het geld. “Zal je goed op jezelf passen?” Ja, dat beloofde de jongen graag.

Vrolijk ging hij op weg, in zijn mooiste kleren en met een zak vol geld. Zijn ogen straalden van plezier, wat zou hij straks allemaal wel niet kunnen beleven! De wereld was zo groot en mooi. Hij dacht niet meer aan zijn vader. Nee, hij voelde zich lekker vrij, blij en gelukkig. Maar zijn oude vader dacht wel aan hem.

“Ik hoop, dat mijn jongen braaf blijft” dacht hij. “Ik hoop, dat hij geen domme dingen zal doen.”

Intussen was de jongen aangekomen in de grote stad. Daar viel heel wat te beleven. Nu kon hij alles doen, waar hij zin in had. Aan werken dacht hij niet eens. Iedere dag ging hij lekker eten, drinken, dansen en pret maken. In de kortste keren had hij een heel stel vrienden en vriendinnen. Maar die kwamen alleen, omdat hij veel geld had en telkens kon trakteren. Echte vrienden en vriendinnen waren het dus niet. Ze waren ook niet braaf. O, nee, helemaal niet. De jongen leerde niet veel goeds van hen. Hij voelde wel, dat hij op de verkeerde weg was. Maar toch kon hij er niet mee ophouden. Het feestvieren ging maar steeds door en zijn beurs werd hoe langer hoe platter. Op het laatst raakte al zijn geld op. Hij kon niet eens zijn eten meer betalen. In het hotel schopten ze hem er uit. Daar stond hij nu arm en alleen op straat. De vriendinnen en vrienden waren er al lang vandoor gegaan, toen ze zagen dat zijn beurs leeg was. Wat moest hij nu toch beginnen? Er was niemand die hem wilde

helpen. Misschien zou hij kunnen gaan werken. Maar aan werk was haast niet te komen. Aan eten ook niet. Dat kwam, omdat er hongersnood in dat land was. Iedereen wilde het brood dat hij had, zelf houden. Maar heel op het laatst vond de jongen toch nog een goede boer, die wel werk voor hem had. Hij mocht er op de varkens passen. De hele dag was hij nu bezig met die beesten, waar hij vroeger nauwelijks naar had omgekeken. Hij moest ze te eten geven, hun hok schoonmaken en zorgen, dat ze niet wegliepen. Met een hongerige maag viel dat vervelende werk helemaal niet mee. Want honger had hij! Verschrikkelijk! De boer gaf hem veel te weinig te eten. Hij begon er mager en slecht uit te zien. Zijn kleren werden oud en gingen kapot.

“Was ik maar weer thuis,” dacht hij bedroefd. “Had ik maar beter naar mijn vader geluisterd. O, wat ben ik toch dom geweest! Ik had nooit van huis weg moeten lopen. Hier is er niemand die van mij houdt. Maar vader thuis, houdt wel van mij. Hij heeft alles voor mij over, hij is zo goed.” Opeens snikte de jongen het uit. “Ik wil weer naar vader toe.” Het duurde niet lang voor de jongen eindelijk thuis was. Onderweg moest hij maar steeds aan zijn vader denken. Die zou wel erg boos op hem zijn.

“Natuurlijk,” dacht de jongen. “dat heb ik ook verdiend. Maar ik zal laten zien, dat ik spijt heb. “Vader,” zal ik zeggen, “Vader, ik ben een slechte jongen geweest. Ik ben te slecht, om nog uw zoon te zijn. Laat me maar als knecht bij u wonen.” Hij zuchtte en liep langzaam verder. O, wat zag hij er arm en ziek uit! Iedereen dacht, dat hij een bedelaar was. Iedereen, behalve zijn vader. Zijn vader zag hem in de verte al aankomen.

“Eindelijk! Daar is mijn lieve jongen weer!” dacht de vader blij. Hij liep haastig naar zijn zoon toe en omhelsde hem.

“Mijn lieve zoon! Wat ben ik blij, dat je weer thuis gekomen bent!”

“O, vader,” zei de jongen zacht. “U moest eens weten, wat ik allemaal gedaan heb. Ik ben veel te slecht om nog uw zoon te zijn. Laat me maar bij u wonen, als een gewone knecht.” Maar daar wilde de vader niet van horen.

“Jij bent mijn eigen kind” zei hij. “Mijn eigen zoon. Al heb je dan slechte dingen gedaan, ik houd toch heel veel van je. Kom mee naar binnen, jongen.”

Nu moesten de knechten komen.

“Haal mooie kleren voor mijn zoon” riep de vader. “En doe hem een gouden ring aan zijn vinger. Kook het lekkerste eten en schenk de fijnste rode wijn. Dan gaan we feest vieren. Want mijn zoon, die verloren was, heb ik weer teruggevonden.” O, wat

rook het toen lekker in huis! Overall was feestmuziek en iedereen was even blij. Behalve de oudste zoon. Die kwam net moe en warm van zijn werk naar huis. “Waarom moet die slechterik weer verwend worden?” vroeg hij boos aan zijn vader. “Voor mij heeft u nooit zo’n drukte gemaakt. Ik heb nooit zo’n feest gehad. En ik doe toch altijd álles voor u.”

“Och jongen” zei de oude vader vriendelijk. “Luister nou eens. Jij bent immers altijd bij mij. Alles wat ik heb, is ook van jou. Maar laten we nu toch samen blij zijn. De verloren zoon is weer teruggevonden. Daarom moet er feest zijn.”

1346. *Zacheüs*

De meeste tollenaars waren inhalig. Ze vroegen de mensen meer belastinggeld dan nodig was. Wat ze dan teveel van de mensen eisten, staken ze gewoon in hun eigen zak. Op die manier kon je snel rijk worden. Dat viel niet goed te praten, maar de mensen konden er toch niets tegen doen. Geen wonder, dat ze niet bepaald dol op de rijke tollenaars waren.

Een van die rijke tollenaars heette Zacheüs, een klein maar pienter mannetje. Hij sloeg zich best door het leven, maar hij vond het toch vervelend, dat hij zo klein was. Als er eens iets bijzonders te zien was op straat, gingen er altijd grotere mensen voor hem staan, zodat hij er nooit bij kon komen. Al het spannende ging op die manier aan hem voorbij. Vandaag vond hij het helemaal erg, dat hij zo klein was. Want Jezus zou voorbij komen. En die wilde hij toch zien. Jezus was een goed mens, hij had dat van alle kanten gehoord. Hij kwam de mensen blij en gelukkig maken. Zou Jezus ook goed en aardig tegen hem zijn? Zacheüs zuchtte. Hij was vaak niet helemaal eerlijk geweest. Ook als een stem in zijn hart had gezegd: “Dat mag niet. Dat moet je niet doen”, had hij het toch gedaan. Dan had hij zijn geweten gesust met de woorden:

“Nou, en? Iedereen doet het. Dat hoort nu eenmaal bij dit vak”. Maar hij wist natuurlijk best, dat dat maar onzin was. O, wat zou hij nu toch graag een eerlijk mens zijn, die Jezus gewoon in de ogen kon kijken. Hoor, daar kwam de stoet met Jezus al aan. Er was allerlei geschreeuw, gejubel en geroezemoes. Ze kwamen de kant van Zacheüs uit. Straks zou iedereen hem weer voordringen natuurlijk. Toch moest en zou hij Jezus zien. Daarom klom hij handig in een vijgenboom, die daar langs de weg stond. Daar zat hij nu op een stevige tak, een mooi eindje boven de hoofden van de mensen uit. Af en toe gluurde hij door de platte, grote bladeren, om te zien of Jezus er al aan kwam. Ja, daar was Hij. Jezus stond opeens stil en keek naar boven. Zacheüs zijn hart begin sneller en sneller te kloppen. O, wat zou er nu gebeuren?

“Zacheüs” zei Jezus, “kom gauw naar beneden, want vandaag zal ik in jouw huis te gast zijn.” Zacheüs kreeg een kleur van geluk. Hij liet zich onmiddellijk van de tak glijden en stond in de kortste keren op de grond. Vol blijdschap nam hij Jezus nu mee naar huis. Wat geweldig toch, dat Jezus bij hem wou zijn en met hem samen wilde eten! Het was haast niet te geloven. Zou de Meester dan niet weten, dat hij een oneerlijke mens was, een zondaar?